t Golden bladje

Dit verhoal speult in haarsttied. Der was n dikke störm veurspeld, zulfs mit orkoankraacht en elk wer woarschaauwd der nait meer oet te goan. Nou hongen der aan kestaanjeboom nog verschaaiden bladjes; dij zollen der mit dizze störm veurvaast wel ofwaaien.

Der was ain blad dat aans was as aandern. Hai was nait geel of broen, mor van gold. Zien vel glom hail mooi en vuilde ook haarder aan. Zien plek in boom was aan boetenkaant; hai bungelde der ast woare n beetje bie. Dij zundagmörn veurvuilde t mooie kestaanjeblad dat e deur störm tot boom oet waaien zol, en doar haar e haildaal gain zin in. t Zol wel weer netzo oflopen as mit ale aandere bloaren. Dij werden mainsttied bie nkander haarkt en in kruikoar noar achtertoen brocht. Zo konden ze doar maank rommel en roet aan n wintersloap begunnen. Nee, hai wol veur störm aan wezen en pebaaierde hom van tak lös te wummeln. t Vil nait mit, t was bliekboar zien tied nog nait. Mor aigenwies as e was, wol e zulf zien wintersloap plekje oetzuiken en dat was in gain gevaal in achtertoen. Noa wat gevrözzel vil e op grond. Doar lagen nog n poar lözze kestaanjes, dij vlakbie hom aan boom zeten haren, broene doppen en wat gewoon blad. Dij konden nait glimmen as zun der op scheen. Nog veur störm aan wer e van grond of tild en belandde in dakgeut. Van doaroet kon e boudel mooi overzain. Mor op riggel in geut liggen, betaikende nadde vouten en dat wol e ook nait. Boetendes zol zien vel din ook minder glimmen en doar was e nou juust zo loos op.

t Golden bladje haar gelok. Dakgeut wer vlak veur störm nog even schoonmoakt en mit n smak vil e mit n plak broen blad op tegels. Dou e van schrik bekomen was, keek e om hom tou. Mor laank tied haar e nait want doar kwam bezzem al aan, dij ales bie nkander veegde. Gaauw, docht t bladje, wegwezen aans vergaait t mie netzo as dij aandern. Ik wil nait noar achtertoen. Vlak veur bezzem naaide hai oet en ging op zuik noar n beter stee veur zien wintersloap Nou zat toen vol mit oksters en zoas elk wait pikken dij in ales wat mor n beetje glimt. Zo kon t gebeuren dat ze heur snoavel ook in t golden bladje zetten, mor ze kwamen der al gaauw achter, dat dit n biezunder blad was. Deurdat e zo mooi glom, namen ze hom mit noar heur nust, achter t holten schuurke. t Was t bladje al laank goud noar t zin, omreden t was in tied ook kolder worden en t vroor zulfs snaachts al n beetje. Nee, hai zat doar lekker in schoel, mor wer wel nijsgiereg hou t nou mit kestaanjeboom was. Op n zunnege winterdag kroop e tot t oksternust oet en lait hom deur wind noar veurtoen bloazen. Doar ston boom, mit koale takken en haildaal noakend, der zat gain blad meer aan. Op t blaikveld was ales aanhaarkt, dat blad lag woarschienlek nou in achtertoen. Kestaanjeboom was nait slim sproakzoam en t bladje ging gaauw op zuik noar okster. Veur twijde moal nam dij hom mit noar zien nust.

n Haile tied loater, dou snij alweer vot was en ook oksters wat ongedureg begonnen te worden, kreeg t golden bladje aandermoal zin om wiede wereld in te trekken. Vogels zongen van vroug tot loat en waren drok in de weer mit nuskes baauwen. Oksters haren hom ook al te verstoan geven, dat e zulf weer n plekje zuiken mos. Zai haren domt roemte neudeg veur aaier dij in t nust kwamen te liggen. t Was dudelk, t golden blad mos weer op pad. Hai ging eerst weer op veziede bie kestaanjeboom. Dij zag der nou hail aans oet; der zaten dikke bobbels op takken en hier en doar zat n klaain gruin bladje.

Schaandegenogt kon boom hom nait meer. Sneu ging e wieder deur toen, op zuik noar net zo´n kleur blad. Hai vuilde hom ainzoam en heurde naarns bie. Muid van t strunen bleef e in houk bie klimop liggen. Dij haar wel n dik vel, mor verkeerde kleur.

Dou wer t zummer, ale doagen scheen zun en wast mooi weer. Of en tou vloog okster nog ais over, mor dij

haar t veul te drok mit zien jonkjes, en was zo t leek, t golden blad ook al laank vergeten. Dij vernuverde hom best. As zun op zien vel scheen, glom e nog veul meer as aans. Allent, hai was en bleef allent. Der was gainain kleur in toen dij bie hom paasde en woar e ais noar tou goan kon. Of t mozzen al dij geelachtege bloumpkes wezen, dij peerdebloumen haitten Heur haartjes waren ook hoast van gold. Ze waren best vrundelk tegen hom, doar nait van, ze zeden gewoon ´goidag,´, mor doar bleef t ook bie. Weer ging e bie kestaanje laans. Dij was hoast nait meer te vinden, zien haile kop zat vol mit knalgruin blad. t Bladje von der niks meer van vrouger en mismoudeg ging e mor weer maank peerdebloumen liggen, dij keken hom teminnent nait mit schaive ogen aan.

t Kestaanjeblad lag mor aal in toen te wachten. Hai wos zulf nait woarop, mor aarns haar e t gevuil, dat e zien olle, vertraauwde boom nog ais weer zain zol. t Wer haarst en soavends al weer vrouger duuster; of en tou kon wind slim tekeer goan. Op n mörn keek t blad om hom tou en zag zien aigen boom weer. Der omtou was ales geel en broen worden. t Leek wel wat op zien aigen golden kleurtje. Dus zien vrundjes van vrouger, waren der nog wel, docht e blied. Hai begon votdoadelk mit heur te proaten, mor ze konden hom nait recht thoesbrengen. Dou ging kestaanjeboom hom der mit bemuien en dij vertelde, dat t golden bladje nog van veureg joar overbleven was, mor dat e n joar laank omswurven haar, omreden hai vuilde hom te goud veur t gewone bladgoud.

´Mor dat is nou nait meer zo,´zee t blad,´ ik vuil mie netzo as joe en dat golden vel zegt haildaal niks. Dat kwam deur mien aigen verbeelden. Mag ik weer bie joe heuren?´vroug e verzichteg. En zo gebeurde t ook. Midden maank aal t gewone blad ligt t kestaanjebladje nou in achtertoen en holdt doar zien wintersloap.

Auteur: Kunny Luchtenberg

Inspreker: Henk Scholte